

DE VROEGE-AARDAPPELENTEELT UIT DE STREEK.

Links: De schuiten met de vroege aardappelen aan de markt. Op de foto ziet men op den achtergrond (het gebouw met het torentje) het veilingsgebouw van station Bovenkarspel. De aanvoer beloopt nu ongeveer dagelijks van 20.000 tot 30.000 zak. Rechts: De aardappelen gereed voor de verzending. Vooral Duitschland betrekt veel vroege „muizen". Niet zelden verlaat een locomotief met meer dan 50 zwaarbeladen volgwagens het station.

De tragedie van m'n Huishouden

door CISSY VAN MARXVELDT

Er kwam een dag, waarop ik een wijnglas, een botervlootje en onze eenige fruitschaal brak. Het botervlootje liet ik bij het afwasschen vallen, dus dat was mijn eigen schuld. Maar het wijnglas viel uit zich zelf, toen ik het buffetdeurtje opentrok; in gruzelmenten kwam het op de fruitschaal neer, waar toen natuurlijk meteen een stuk afknapte. De fruitschaal was mooi, à-jour bewerkt, zooals ik het altijd noemde, en de trots van Jacobus. — Jacobus is mijn man. — Ik zakte dus neer op een stoel, met het angstige weten, dat ik, als Jacobus thuiskwam, mijn „schromelijke onhandigheid" zooals hij het noemt, zou moeten biechten, en ik wist dat Jacobus het „van zelf vallen" van het wijnglas niet als een verzachtende omstandigheid zou beschouwen. Op dat punt had ik Jacobus al te veel beproefd. Ik vond het werkelijk angstig zoo'n degelijken man uit zoo'n oer-degelijk huishouden getrouwd te hebben.

Terwijl mijn klein, roodharig dienstmeisje Sientje in de keuken haar hoogste lied galmde, onbewust van het drama, dat zich in de huiskamer had afgespeeld, zat ik op mijn stoel, het hoofd in mijn handen, en liet de vijf huwelijksmaanden, die voorbij waren, de revue passeeren. Ik had Jacobus leeren kennen, toen ik twee jaar geleden met mijn vriendin in Velp logeerde, waar hij met ons in hetzelfde pension was. Daar redde hij me van een wissen dood of misschien van een levenslange verminking. Op een ochtend waren mijn vriendin en ik er met de fietsen op uitgetrokken; ik was in een eenigszins overmoedige bui, fietste met een slechtwerkende rem bij Carolina-heuvel neer, raakte mijn stuur en mijn trappers kwijt en kwam in volle vaart in de armen van Jacobus terecht, die héél geheimzinnig plotseling opdook. Hij omklemde me stevig, en ik vond dat beslist een prettige gewaarwording. Eerst had ik met Betsy, mijn vriendin, Jacobus, of liever mijnheer Poelman, we wisten toen zijn voornaam nog niet, veroordeeld als een houten lat. Maar na dat fietsavontuur begon ik ilder over hem te denken, enfin het gevolg was, dat we na twee maanden verloofd waren. O, die Bets was zoo kostelijk, toen ik het haar vertelde. Ze voelde, dat ze alle schampere opmerkingen, Jacobus betreffend, herroepen moest. En dan zei ze met zoo'n komisch snuitje: „'t Is toch wel fijn, Tony, om zoo'n echt-degelijken man te krijgen." Daarmee dacht ze Jacobus te rehabiliteeren. Soms gaf het me werkelijk een beklemd gevoel, als ik me die degelijkheid voorstelde, maar ik stemde altijd met Bets in.

Ik herdoopte Jacobus direct in Jimmy. Doch ik betrapte me er vaak op, dat ik net als mijn schoonmoeder en schoonzuster, voluit met een uithaal, Jacobus zei, ofschoon ik Jacobus een monsterachtigen naam vond en vind. Trouwens Jacobus zelf was niet zoo bijsterachtig ingenomen met het légère Jimmy.

Toen we vijf maanden getrouwd waren, had ik al diverse schermutselingen met Jacobus achter den rug. Jacobus, in het gewone leven leeraar zijnde, gewend aan orde en netheid in school, en twee en dertig jaar gewend aan bovennatuurlijke orde en netheid thuis, deed eerst verrukt, toen hij zich verplaatst zag in mijn nonchalant, roezemoezig huishouden, toen verbaasd, toen vertoornd.

Dezen climax van Jacobus' gezindheid had ik al reeds vijf maanden meegemaakt.

En toch deed ik ontzettend mijn best.

't Was toch mijn schuld niet, dat ik niet zoo heel erg handig was; thuis had ik mijn huishoudtalenten nooit kunnen ontplooien.

Ik schilderde een beetje, dichtte een beetje, deed veel aan sport, en werd schromelijk verwend. Een paar maanden voor mijn huwelijk zou ik me op 't huishouden gaan toeleggen, en als ik onhandig was, en fouten beging, dan lachte mijn lieve, gezellige, onverstandige Moeder me uit, zoodat ik me ging verbeelden, dat ik in mijn onhandigheid heel grappig en aantrekkelijk was.

Enfin, daar ben ik al lang van teruggekomen.

Tot de dag dus kwam waarop ik die drie bewuste dingen brak, en Sientje tot overmaat van ramp 's middags, toen ik uitgegaan was om mijn zinnen wat te verzetten, — de breekpartij had ook 's middags plaats — het eten liet aanbranden.

Nu was het natuurlijk mijn plicht geweest thuis te blijven, en te zorgen, dat Jacobus als vergoeding voor de schade die ik had aangericht, een smakelijk toebereid dinertje kreeg.

Maar zooveel plichtsgevoel had ik niet.

Na den eten stond Jacobus' gezicht op storm.

Ik kon het me heel goed voorstellen, dus zweeg bescheiden.

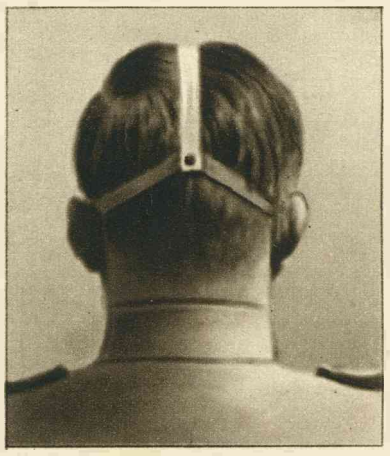
Ook Jacobus zweeg, en we dronken thee, terwijl de stilte ons al beklemmender werd.

Toen, terwijl Jacobus voor den tweeden keer zijn krant opnam, om het hoofdartikel nog eens te lezen, kon ik het in deze spannende situatie opeens niet langer meer uithouden.

(Zie vervolg op pag. 10.)

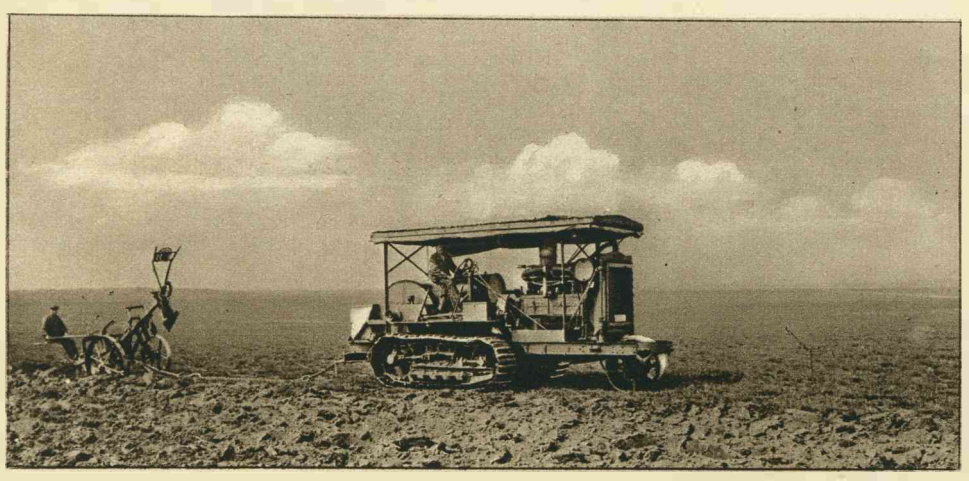

GASMASKERS

in gebruik bij het Nederlandsche Leger.

Deze gasmaskers zijn bestemd tot bescherming van de militairen tegen vijandelijke aanvallen met verstikkende vergiftige gassen; zij worden, verpakt in kistjes à 250 stuks, bewaard in het Rijks Magazijn van Geneesmiddelen en verstrekt aan de troepen, zoodra dit noodig mocht blijken. Elk masker bestaat uit een bril tot bescherming van de oogen en een daaraan bevestigd gazen zakje, dat bestemd is om de neusgaten en den mond te bedekken. In het gazen zakje bevindt zich een compres, dat de stoffen bevat, die de schadelijke werking der gassen bij inademing tegengaan. Bovendien is nog voor elk masker zulk een compres als reserve opgelegd. Daar de stoffen, waarmede de compressen zijn gedrenkt, minder werkzaam zijn wanneer zij droog zijn, moeten die compressen, voordat het masker voor het gelaat wordt bevestigd, vochtig worden gemaakt, hetzij door het zakje, waarin het compres zich bevindt, in water te dompelen of water daarop te gieten uit een veldflesch. Is geen water bij de hand, dan kan ook een andere waterhoudende vloeistof, bijv. thee of koffie uit de veldflesch, voor de bevochtiging worden gebezigd. Hoe het masker voor het gelaat wordt bevestigd, is gemakkelijk te zien op bovenstaande afbeeldingen.

HET WERK DER NEDERLANDSCHE HEIDE-MAATSCHAPPIJ.

Het diepploegen van heidegrond met een trekmotor door de Nederlandsche Heidemaatschappij in de omgeving van Renkum.